

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDELNÍČEK

Foto M. .Ohřálová

PROSINEC 2012

Šestihvězdičkový hotel Astron

(zase dlouhý monolog bez fotky)

Až do svých hodně přes třicet let jsem vůbec nevěděl, že může existovat hotel, který se pyšní šesti hvězdičkami. Přece těch pět hvězd, to byl vrchol, kam se stejně nikdy nedostanu (copak krađu, abych na to měl?).

A ejhle. Předvánoční prosincové dny roku 2001 mi ukázaly, že ledacos je možné. Byl jsem vyslán velením Armády České republiky na služební cestu do Kosova, abych tam zajistil našim vojákům vánoční bohoslužby a byl tam s nimi. Všechny formality byly včas vyřízeny. 21. prosince byl pro celou delegaci naplánován speciální vojenský let, ten však byl pár hodin před odletem zrušen kvůli kalamitní sněhové situaci na letišti. „No nic. Najdeme jiné řešení“ – řekl mi hlavní vojenský kaplan. Nalezli jsme civilní let na den 23.12. Toto datum mám celkem rád. Pár hodin před odletem ale přišla stejná informace – let zrušen z důvodu kalamity. V tu chvíli se mi zdálo, že „šéf“ je malinko nervóznější, než já. Tak do třetice – civilní let dopoledne na Štědrý den.

Mohu vám říct, že když se letadlo toho 24. prosince „odlepilo“ od ruzyňské startovací dráhy, bylo slyšet tu ránu, jak hlavnímu kaplanovi spadl kámen ze srdce ☺. Tak přece jen naši vojáci budou mít i duchovní službu tam jižně, skoro tisíc kilometrů daleko.

Po přistání ve Vídni jsem přešel do prostoru, odkud mělo letět další letadlo do cíle mého putování, tedy do Kosova. Ale ouha! Zpráva z letištního rozhlasu, potvrzená textem na letištních tabulích, nekompromisně oznamovala, že všechny lety na Balkán jsou z důvodu tamější sněhové kalamity zrušeny. Minimálně do rána příštího dne, konkrétně 25. prosince. A že pasažéři budou do té doby ubytováni v letištním hotelu Astron

A tak jsem šel spolu s asi sto padesáti kosovskými Albánci do hotelu, který měl výše uvedený počet hvězdiček, abych tam strávil Štědrý den. A v tomto opravdu luxusním hotelu se mi v hlavě zrodila myšlenka, které jsem se skoro až polekal. Zněla asi takto: „Pane Bože, Josef a Maria byli odkázáni na ubohou stáj, kde se narodil Ježíš, ale byli tam spolu. Já jsem v šestihvězdičkovém Astronu, ale sám. Co je horší?“

Nechtěl bych teď slyšet vaše komentáře, které jsou určitě různé. Ale chtěl bych vám popřát intenzivní radost z toho, že i přes tzv. mouchy, které každý z nás má, můžete být spolu. A nejen o Vánocích. Každý takové štěstí nemá...

Pavel Kuchař, farář

PS. Málem jsem zapomněl, že 25. 12. ráno, na vídeňském letišti znovu hlásili, že sníh zvítězil, tak jsem místo na jih letěl zpět do vlasti.

Jó a těch asi sto padesát kosovských Albánců, to byli muslimové, kteří neslaví Vánoce, a tak letěli z různých evropských zemí na pár dnů domů.

Malá sonda do rodiny pana faráře.

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na prosinec 2012

Den	Datum	Místo a čas	Úmysl	Pozn.
Po	3.12.	17.00	Za Kněžský seminář a povolání ke kněžství	
Út	4.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	5.12.	17.00	Za Norberta a Irmgard Faikovy	
Čt	6.12.	17.00	Za Hedviku Malchárkovou, manžela, rodiče a souroz...	
Pá	7.12.	6.30		1. pátek
Pá	7.12.	Záb 17.00	Za Maxe Pačku a dvoje + rodiče	1. pátek
So	8.12.	7.00	Za Josefa Nevřelu a rodiče z obou stran	Svátek
Ne	9.12.	7.00	Za + Heinricha Kosku, rodiče a sourozence	
Ne	9.12.	Záb 8.30	Za + Adélu Kobierskou - měsíční	
Ne	9.12.	10.00	Za + rodiče Tomíčkové, dceru a 4 syny	
Po	10.12.	17.00	Za Edmunda Holečka, rodiče z obou stran a přízeň	
Út	11.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	12.12.	17.00	Za Josefa Vybírala a rodiče z obou stran	
Čt	13.12.	17.00	Za živou a + rodinu Marcolovou, Kalužovou a Post...	
Pá	14.12.	Záb 17.00	Za Jindřicha Sobka, syna a dvoje rodiče	
So	15.12.	7.00	Za + Aloise Golu, + manželku a za živou i + rodinu	
Ne	16.12.	7.00		
Ne	16.12.	Záb 8.30	Za Jana Vitáska, manželku, rodiče a zetě	
Ne	16.12.	10.00	Za + Ludmilu Persichovou, + manžela a přízeň	
Po	17.12.	17.00	Za + Alfréda Breuera (výroční)	
Út	18.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	19.12.	17.00	Za Marii Bittovou, manžela, sourozence a živou rod...	
Čt	20.12.	17.00	Za Emila a Marii Michalíkové, rodiče z obou stran ...	
Pá	21.12.	Záb 17.00	Za Hedviku a Annu Vrchovecké, manžela a syna	
So	22.12.	7.00		
Ne	23.12.	7.00		
Ne	23.12.	Záb 8.30	Za Josefa Vinárka, manželku, dvoje rodiče a zetě	
Ne	23.12.	10.00	Poděkování P.Bohu za dar života, víry a kněžství ...	
Po	24.12.	Záb 21.00	Za Karla Seidlera a duše v očistci	Svátek
Po	24.12.	23.00	Za živé a + farníky	Svátek
Út	25.12.	7.00		Svátek
Út	25.12.	Záb 8.30	Za Maxe Vlčka, rodiče Jarkulišové, Vlčkové a rodinu	Svátek
Út	25.12.	10.00	Za + Marcelu Gajdečkovou a + Hedviku Gajdečkovou	Svátek
St	26.12.	7.00	Za + Josefa Weczerka - měsíční	Svátek
St	26.12.	Záb 8.30	Za Josefa Pačku, manželku, dvoje rodiče a přízeň	Svátek
St	26.12.	10.00	Na dobrý úmysl za rodiny Vavřínkovu, Herudovu ...	Svátek
Čt	27.12.	17.00	Za Edmunda Holečka, manželku, Františka Večerka ...	
So	29.12.	7.00	Za Josefa Michalíka, manželku a vnuka	
Ne	30.12.	7.00		
Ne	30.12.	Záb 8.30	Za mír a pokoj v rodinách	
Ne	30.12.	10.00		
Po	31.12.	16.00	Poděkování za uplynulý rok a prosba o požehnání ...	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na leden 2013

Út	1.1.2013	7.00		Svátek
Út	1.1.	Záb 8.30		Svátek
Út	1.1.	10.00	Za živé a + farníky	Svátek
St	2.1.	17.00	Za + Karla Osmančika, manželku a dva syny	
Čt	3.1.	17.00		
Pá	4.1.	6.30		1. pátek
Pá	4.1.	Záb 17.00		1. pátek
So	5.1.	7.00		
Ne	6.1.	7.00	Za + Richarda Sprucha, manželku Hedviku a rodiče...	
Ne	6.1.	Záb 8.30		
Ne	6.1.	10.00		

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami

=====

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: **Nikodém – touha po poznání Boha**

Termín setkání: **Středa 5. prosince 2012**

Čas a místo setkání: **18:00 ve Farním sálu**

Texty k nastudování:

- Jan 3,1-21 Rozhovor s Nikodémem
- Jan 7, 45-53 Nikodém ve veleradě
- Jan 19,38-42 Nikodém při pohřbu Ježíše

=====

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI PROSINCI

Sbírka NA DIECÉZI – neděle 9.12.2012 – odesílá se v plné výši pro
potřeby naší ostravské diecéze.

Sbírka NA OPRAVU VARHAN – neděle 16.12.2012

=====

SVĚTEC MĚSÍCE

SVATÝ MIKULÁŠ - 6. prosinec

Skutečná historie, legenda a tradice se spojují u Mikulášovy osoby v jeden pestrý obraz: Mikuláš - světec a přítel dětí, patron zajatců, ochránce dobré svatby, biskup, mučedník, vyznavač a pomocník v nouzi.

Všem se asi vybaví před očima postava v dlouhém plášti, s bílou bradou, jak rozdává dárky. Svatý Mikuláš je jedním z nejvíce oblíbených světců nejen dětí, ale i dospělých. Tato, nám velmi dobře známá postava je opředena mnohými legendami. Historicky doložených dat však známe velmi málo.

Mikuláš se narodil okolo roku 280/286 v Patrasu v Řecku, jako syn bohatých rodičů. Jeho otec se jmenoval Epifanes a matka Johana. Když dospěl do jinošského věku, nebyl jako ostatní chlápci. Prostopášnostem se vyhýbal světským radovánkám neholdoval. Rád navštěvoval kostely a snažil se raději zapamatovat si z Písma vše, co byl schopen pochopit.

Po smrti rodičů mu připadlo velké bohatství a on uvažoval, jak s tímto jměním naložit. Jak ho užít tak, aby nebylo k světské chvále, ale ke slávě Boží. Traduje se, že celý svůj majetek rozdál chudým a potřebným.

Jednoho šlechtice nutila nouze k tomu, aby poslal své tři dcery do veřejného domu, aby prodal jejich panenství a aby si tak jako nevěstky vydělaly na své věno a ke svatbě. Když se to Mikuláš dověděl, zhrzil se takového zločinu a musel mu zabránit. Zabalil do kusu hadru hroudu zlata, (*jiná legenda hovoří o měšci zlatáků*) a vhodil mu zlatý dar v noci oknem do pokoje. Pak se potají vzdálil. Muž našel ráno zlato, děkoval Bohu, že může vystrojil svatbu nejstarší dceři. Netrvalo dlouho a vše se opakovalo. Muž z celého srdce děkoval Bohu a rozhodl se, že bude od této chvíle bdít, aby věděl, kdo mu pomáhá v jeho nouzi. Za několik dní vhodil Mikuláš do jeho domu dvojnásobné množství zlata. Zlato zazvonilo o podlahu a muž se vzbudil. Rozběhl se za utíkajícím dobrodincem, aby ho dohonil, poznal a poděkoval mu za záchranu svých dcer. Padl před ním na zem, aby mu líbal nohy. Mikuláš to však nepřipustil a žádal ho, aby o celé věci mlčel, co živ bude.

Po tomto odhalení, a když už své dědictví rozdal, vydal se na pouť do Svaté země, aby se tak vyhnul děkovným slovům a mohl se věnovat službě Bohu, po které tak toužil.

Při plavbě lodí do Egypta se na moři strhla veliká bouře. Námořníky přepadl strach a úzkost. V obavách, že nad živlem neztvrdí, prosili o modlitbu. Mikuláš se pln důvěry v Boží pomoc modlil, vichřice ustála a moře se uklidnilo. Nejen pro tento příběh, ale i pro dva pozdější, se Mikuláš stal patronem námořníků.

Po Egyptě navštívil také Jeruzalém a mnoho dalších míst. Při jednom rozjímání na poušti, pocítil nesmírnou touhu k návratu. A tak se stalo.

Při zpáteční cestě se jednoho dne zastavil velmi brzy ráno v kostele ve městě jménem Myra, blízko pobřeží, aby se pomodlil. Najednou se kostel naplnil lidmi, obstoupili ho, jákali a provolávali mu slávu. Nazývali ho novým biskupem v Myře. Mikuláš vůbec nechápal, co se děje. Ničemu nerozuměl...Pak ale pochopil...

V městě Myře zemřel biskup. Sešli se tedy ostatní představení kněží a biskupové, aby se oné církevní obci postarali o nového biskupa. Dlouho se nemohli dohodnout, kdo na tento post nastoupí. Byl také mezi nimi jeden biskup, těšící se velké vážnosti. Na jeho volbě velmi často záviselo rozhodnutí ostatních. Ten vyzval všechny, aby se postili a modlili. V noci pak uslyšel hlas, který mu říkal: „Pozoruj vchod do kostela. Toho, který do něj první vstoupí, posvěť na biskupa.“ Oznámil to ostatním, vyzval je k úpěnlivé modlitbě, a sám dával pozor. Ku podivu, jako by sám Bohem seslaný, vstoupil do chrámu ze všech nejdříve Mikuláš. Biskup jej uchopil za ruku a zeptal se: „Jak se jmenuješ?“ On odpověděl: „Jsem Mikuláš, sluha vaší svatosti.“ V ten okamžik se kostel naplnil lidmi, kteří ho i přes jeho zdráhání usadili na biskupské křeslo, provolávali mu slávu a na zývali biskupem. Raději bych zůstal obyčejným člověkem, ale Boží vůle byla jiná. A tu jsem chtěl vždycky plnit.

Mikuláš ve všem zachovával stejnou pokoru a vážnost mravů jako dřív. Běhl na modlitbách, umrtvoval své tělo postem, zaníceně povzbuzoval a také přísně domlouval. Byl v biskupské službě vzorem dokonalé lásky k Bohu i k bližním.

V jednom čase se po celé Mikulášově diecézi rozšířil veliký hlad. Nikdo neměl co jíst. Když uslyšel biskup Mikuláš, že do zdejšího přístavu připluly lodě s nákladem pšenice, hned se tam vydal a prosil námořníky, aby pomohli hladem sužovanému lidu a dali jim aspoň sto měřic z každé

lodi. „Netroufáme si tak učinit, otče,“ namítali námořníci, „neboť náklad naměřený v Alexandrii je určen císařským sýpkám.“ Biskup Mikuláš jim řekl: „Učinite nyní, oč vás prosím, a ve jménu Božím vám slibuji, že v cíli nebude nic chybět.“ Námořníci to učinili, když pak odevzdali císařovým úředníkům stejné množství obilí, jaké přijali v Alexandrii, vypravovali o tom zázraku a s velkou chválou vynášeli Boha v jeho služebníkovi.

Muž Boží pak rozdělil obilí podle potřeby každého tak, že zázrakem nejen stačilo na dva roky k obživě, ale ještě ho zbylo k setbě.

Mikuláš byl vždy pokorný, nehleděl na svůj prospěch. Za své hlavní poslání považoval sloužit Chudým a ubohým lidem. Rozdával poučení, navštěvoval a těšil nemocné, zajatce i vězně. Sytil lačné. Byl ochráncem dětí, zvláště sirotků, vdov a všech lidí nevinně pronásledovaných. Snažil se vždy šířit Boží slávu. Statečně bojoval za víru Kristovu a v horlivosti proti pověrám neustal ani za vlády Diokleciána, jednoho z největších odpůrců křesťanství.

Byl zajat, vězněn a krutě mučen asi pět let. Dočkal se svobody až za vlády císaře Konstantina Velikého. Vyšel z vězení s podlomeným zdravím, ale šťastný, že církev může zase veřejně působit. Uzdravil se a Bůh mu dopřál ještě dvě desítky let působení v biskupské službě.

O Mikulášovi se píše, že zachránil vojáka, před nespravedlivým odsouzením a popravou.

Můžeme si připomenout i legendu o třech chlapcích(studentech), zavražděných chamtivými hostiteli, kteří se domnívali, že mladíci mají u sebe peníze a rozhodli se k loupežné vraždě. Poté jejich těla ukryli v sudu s lákem. Mikuláš tam přišel přestrojen za žebráka, přiměl vrahy k přiznání a studenty přivedl zpět k životu.

Říká se, že v Mikulášově době docházelo často při nesplácení dluhů k odebrání dítěte do zástavy, a to pak mohlo být prodáno na trhu s otroky. Také těmto rodinám prý biskup Mikuláš tajně pomáhal tak, že vložil potřebný obnos do okna. Přičítá se mu také zakládání škol a sirotčinců.

Mikuláš zemřel 6. prosince v roce mezi 345 a 351, Byl pochován v kostele v Myře. Úcta k němu se šířila záhy po jeho smrti. Za svatého byl uznán velmi brzy a uvádí se, že z jeho hrobu vytékaly dva prameny, které vracely lidem zdraví. Od roku 1089 jsou jeho ostatky uloženy v kryptě nádherné baziliky postavené ke cti sv. Mikuláše v Bari.

OKÉNKO DO SVATÉ ZEMĚ

BETLÉM

Betlém, město s bohatou biblickou tradicí najdeme asi 12 km na jih od centra hlavního města Jeruzaléma. Leží v nadmořské výšce asi 800 m.n.m.

Obě města dnes již stavebně splývají, jsou však odděleny 7-8 metrovou bezpečnostní bariérou. Zatím co Jeruzalém leží arabské části, Betlém je Palestinský. Většina vjezdů do města je pod kontrolou izraelské armády. Pohyb obyvatelů města Betléma do Jeruzaléma a okolí je omezován. Pro vstup je třeba mít propustku. Získání takové propustky je pro obyvatele Betléma velmi obtížné. Žijí tam i takoví, kteří v Jeruzalémě nikdy nebyli.

Betlém je hlavním městem jednoho ze šestnácti regionů Palestinské samosprávy a centrem palestinského cestovního ruchu a kultury. Betlémská oblast zahrnuje 10 měst, 58 vesnic a tři uprchlické tábory. Celkem je to 575 km² na kterých žije 140 tisíc obyvatel. V samotném Betlémě pak asi 30 tisíc obyvatel

Siluetu Betléma tvoří dnes ve stejné míře věže kostelů a minarety mešit. Žijí zde jak muslimové, tak křesťané, najdeme zde zemědělce i městské obyvatele a na okraji také beduínské obyvatelstvo.

Křesťané různých denominací tvoří asi 28 % obyvatel celého betlémského regionu a asi 40 % obyvatel samotného Betléma. Podíl křesťanů však každoročně klesá, zejména kvůli emigraci a celkově nižší porodnosti než u muslimské populace. K rozhodnutí křesťanů emigrovat přispívá špatná ekonomická situace a malé možnosti na vzdělávání. A křesťanům se také snáze emigruje do západních křesťanských zemí než muslimům.

Přestože je Betlém převážně muslimské město a křesťané zde tvoří jen menšinu, úřad starosty města a zástupce zastává podle zdejších zvyklostí vždy křesťan. Současná palestinská vláda se také snaží betlémské křesťany podporovat neboť v nich vidí vhodné prostředky pro vyjednávání s USA evropskými státy a západním světem vůbec.

Hlavním zdrojem příjmů, převážně muslimského Betléma, je cestovní ruch, jelikož toto město patří mezi nejvýznamnější poutní místa na světě.

Je zde přes 30 hotelů a více než 300 řemeslných dílen a krámů. Žádný turista neodjede bez suvenýru a téměř žádný bez ručně, z olivového dřeva vyrobeného **Betléma z Betléma**.

Jak vlastně vznikl název města Betlém?

Arabský název je Bejt Lachm, což znamená doslova „dům masa“, hebrejsky je to Bejt Lechem a znamená to „dům chleba“, latinsky je to Bethlehem.

Hlavní trasa, která spojovala jižní země se severními, vedla právě přes toto město. V Betlémě tedy byla poslední možnost zásobit se chlebem a vším potřebným, před nelehkou cestou přes Judskou poušť. Proto se na tom místě při vykopávkách nacházelo větší množství starých pekáren.

Město Betlém má své významné místo ve Starém i v Novém zákoně Písma Svatého. Ve starém zákoně je Betlém pojmenován také jako **Efrata**.

Zde zemřela Ráchel, Jákobova manželka. Jákob, než ji dostal za ženu, musel pracovat u jejího otce dvakrát sedm let. Ona mu porodila dva syny Josefa a Benjamína. Při druhém porodu zemřela. Její hrob, v připomínající vojenskou pevnost je na okraji Betléma, a je v tomto městě hlavním cílem ortodoxních věřících. **Gen 48, 7** („ *Když jsem přicházel z Rovin aramských, zemřela mi před očima Ráchel; bylo to v kanaanské zemi na cestě nedaleko Efraty a pochoval jsem ji tam u cesty do Efraty, to je Betlému.* “)

Starý zákon též říká, že z Betléma pochází **Bóaz**, který si vzal Moábskou ženu **Rút**. Jsou to prababička a praděd budoucího krále Davida. – (*Starý zákon – Kniha Rút*)

Betlém - Město Davidovo

V Betlémě byl David ještě jako mladý chlapec a pouhý pasáček ovcí pomazán na krále prorokem Samuelem. (*Kniha Samuelova.*)

A na závěr si připomeňme známou pasáž z knihy proroka Micheáše:
„ A ty, Betléme efaratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných. “

Pokračování příště!

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Kdo nechce být ve tmě, musí svítit.

„Bylo mi sedmnáct,“ začala vyprávět paní N. V., „když jsem si připadala tak na dně, jako do té doby nikdy.“

Matka se rozvedla a já musela žít s ní a s jejím novým manželem, který byl hrozný, musela jsem s nimi žít až do osmnácti, do své plnoletosti. Zemřela mi tehdy také babička, otcova matka, která mi dělala důvěrnici a byla pro mne tím, na koho jsem se upjala. Vyhodili mě ze školy, protože jsem se nemohla soustředit na učení. A taky jsem se tím vyhazovem chtěla matce pomstít...

Rozešla jsem se se svou první láskou.

Někdy má prostě člověk 'špatné hvězdy', když se mu něco pokazí, kazí se mu pak všechno. Připadalo mi, že jsem poražená na všech stranách zároveň.

Jako kdybych byla ve světle a najednou někdo otočil vypínačem.

Zhasl.

Zhasl mi celý život.

Pamatuji si, že jsem to jednou už nemohla vydržet a po prudké hádce s matkou jsem utekla z domu. Venku přšelo a já jsem utekla bez rozmyslu, ani jsem si nesbalila kufr, jenom jsem prostě vyběhla z domu.

A tak mi nezbylo než se vrátit do našeho paneláku a vplížit se do sklepa, tam jsem se schoulila mezi bednami a zavařeninami a plakala.

Kdyby někde bylo tlačítko, které bych mohla zmáčknout, a tím skončit svůj život, odjet někam jinam – kamkoliv –, jako kdybych zmáčkla tlačítko výtahu, neváhala bych ani na okamžik.

Někdy se člověku zdá život nejnepříjemnější formou existence...

Plakala jsem a plakala.

A pak jsem zaslechla harašení ve vedlejším sklepě.

Paní, která do něj něco ukládala, byla naše sousedka. Říkalo se, že je to řeholnice, které zrušili komunisti klášter, a proto chodila 'v civilu', pracovala v nemocnici nedaleko našeho domu jako ošetřovatelka.

Spatřila mě.

'Co tu sedíte potmě?' zeptala se mě udiveně.

Jen jsem něco zavzdychla, moje prázdnota byla tak velká, že se nevešla do slov...

Podala mi ruku.

'Pojď na čaj,' řekla měkce.

A tak jsem vyvzlykala ze sklepa k ní do její garsonky.

Pila jsem sladký lipový čaj a plakala, plakala hlasitě, pamatuji si ten pocit, jak se mi mokrá tvář v pláči smývá po květovaném igelitovém ubruse...

Paní Lojzička, jak se jí v domě říkalo, mě nechala vyplakat.

'Proč jsi tam seděla ve tmě?' zeptala se pak.

'Všude je tma,' řekla jsem. 'Tma, tma, tma,' opakovala jsem a měla jsem pocit, že tak nejlépe vysvětluji svůj stav.

Paní Lojzička mě pohladila po uslzené tváři.

A pak řekla větu, kterou nikdy nezapomenu:

'Kdo nechce být ve tmě, musí svítit.'

A druhý den mě vzala s sebou večer do nemocnice.

Představila mě své přítelkyni, lékařce, a domluvila jsem si kurs pro ošetřovatelky. Zatím jsem mohla v nemocnici vypomáhat.

Paní Lojzička mne dovedla na dětské oddělení.

Na oddělení dětí, které... na tom byly špatně. Moc špatně... Nejhůř.

A já jsem na to oddělení docházela a pomáhala tam a mohla jsem si s dětmi povídat a mohla jsem jim vyprávět pohádky a hrát s pár plyšovými zvířátky divadlo a...

A cítila jsem to jasně: tma mizí, mizí!

Kdyby tehdy nepřivedl do sklepa anděl paní Lojzičku, nedodělala bych si maturitu a nevystudovala medicínu – a nebyla teď dětskou lékařkou. Kdyby vešel do sklepa někdo, komu by bylo jedno, že vidí pobrekávající sedmnáctku sedět ve sklepě na zemi mezi marmeládami... Kdo ví, co bych tehdy večer byla udělala. Konec? Jsou takové zkratové chvíle, kdy člověk jaksi může udělat cokoli. Naštěstí,“ doktorka N. V. se usmála, „máme každý svého anděla. A naši andělé se mezi sebou dorozumívají a přicházejí pomoci, když to potřebujeme... Pracovala jsem v nemocnici s Lojzičkou. Zbavovala jsem se marnosti a trápení tím, že jsem se snažila zbavovat trápení ty okolo sebe. Myslím si, že není lepší způsob, jak se zbavovat smutku, než tím, že jej zbavujeme ty okolo nás. Paní Lojzička je už dávno na onom druhém, slunném břehu... Ale já jí nepřestávám být vděčná. Vděčná za všechno, vděčná i za tu větu, která mi tehdy pomohla a která mi nepřestává pomáhat:

“TEN, KDO NECHCE BÝT VE TMĚ, MUSÍ SVÍTIT...”

Z knihy Eduarda Martina „Kniha radosti“. Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2007,

S laskavým svolením vydavatele vybrala a připravila Marie Ohřálová

Můžeš si malovat

Mikuláš

Až přijde Mikuláš,
řeknu mu Otčenáš,
nastavím košíček,
on mi dá jablíček
a já mu zazpívám
jak v háji slavíček.

Přijde-li rohatý
s metličkou do chaty,
schovám si hlavičku
v proutěném košíčku,
nedám mu jablíčko
ani svou dušičku.

..
Marie Ohřálová

Ať „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.

Farnost Dolní Benešov

Vás zve

v neděli 9. prosince 2012

v 15:00 hod do kostela sv. Martina v Dolním Benešově

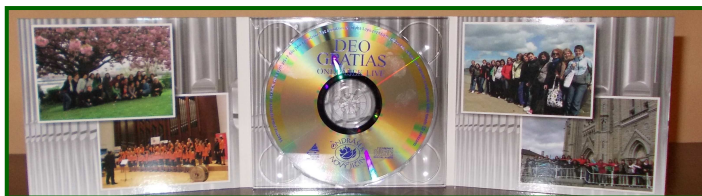
na II. adventní koncert

Účinkují:

ONDRÁŠEK – a jejich hosté

Světověznámý novojičínský sbor ZUŠ, pod vedením Josefa Zajíčka

Vstupné dobrovolné

výtěžek bude použit na generální opravu varhan tohoto kostela

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cyprilána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Věra Dudová, Marie Ohrálová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917